

ЛИЙ ЧАЙЛД ВСИЧКИ ПРОГОВАРЯТ

Превод от английски: Милко Стоименов, 2017

chitanka.info

Има писани и неписани правила и аз се сблъсках с едно от тях още в първия си работен ден в участъка. Неписаното правило гласеше, че новият член на екипа получава най-неприятните случаи. А във въпросната сутрин това означаваше, че трябва да следвам друго правило, този път писано: градските болници бяха длъжни да ни уведомяват за пациенти с огнестрелни рани, а нашето управление бе длъжно да провери информацията. Това бе скучна, досадна и твърде често безрезултатна работа.

Но правилата си бяха правила.

И това важеше с двойна сила за всяка жена, попаднала в един мъжки свят.

Затова отидох в болницата.

Естествено, бяха ми дали най-лошата кола, която не разполагаше нито с навигация, нито с пътни карти в жабката, но въпреки това намерих болницата сравнително лесно. Okaza се голяма бежова сграда, югоизточно от центъра. Показах новата си лъскава значка и открих, че трябва да се кача на петия етаж. Не точно в интензивното, в друго отделение, но с почти същия режим. Наложи се да оставя мобилния си телефон.

На входа ме посрещна сестра, която ме заведе при една лекарка с посребрени коси, която — ако съдя по вида ѝ — бе колкото умна, толкова и богата. Междувременно сестрата подхвърли, че съм се разкарвала напразно. Жертвата спяла и нямало да се събуди скоро защото била упоена с някакъв специален препарат. Но тъй като бях нова и трябваше да пиша доклад, попитах сестрата какви според нея са изгледите.

— Огнестрелна рана — обясни ми тя бавно и отчетливо, сякаш говореше с бавноразвиваща се. — В лявата страна на гърдите, точно под ръката. Куршумът е счупил ребро и е разкъсал мускул. Грозна работа. Затова се наложи да дадем болкоуспокояващи.

— Калибр? — попитах аз.

— Нямам представа. Във всеки случай, не става въпрос за въздушен пистолет.

Помолих я да видя жертвата.

— Искате да гледате как спи?

— Трябва да пиша доклад.

Сестрата се страхуваше да не внеса някой вирус в стаята, затова ми позволи да видя жертвата само през прозореца. На леглото спеше мъж. С внушителна външност. Къса рошава коса, не особено изразително лице. Лежеше по гръб. Чаршафът се бе смъкнал до бедрата му. Беше гол от кръста нагоре. Имаше превръзка високо в лявата част на гърдите. Във вените на едната му ръка се вливаха някакви тръбички, а на пръста му бе закачен накрайникът на пулсоксиметър. Можех да видя синусоидалната крива на монитора. Апаратът писукаше мощно и силно. Така и би трябало, защото мъжът беше огромен. Леглото едва го побираше. На ръст трябва да бе към метър и деветдесет и три-четири, а на тегло — поне сто и десет килограма. Същински великан. Дланите му бяха с размерите на ръкавица за бейзбол. Ама че здравеняк. Целият в мускули. И не беше стар. Но не беше и млад. Просто изглеждаше уморен и очукан. Имаше доста белези. Един от тях привлече вниманието ми — голям стар белег с формата на бяла морска звезда в долната част на корема. Раната е била защита с едри, груби шевове. Видях още една, този път на гърдите. Стара рана от куршум, най-вероятно трийсет и осми калибрър. Да, този тип бе водил интересен живот. Това, което не те убива, те прави по-силен.

— Имате ли някаква представа какво се е случило?

— Невъзможно е да се е прострелял сам — каза лекарката. —

Освен ако не е акробат или факир.

— Имам предвид... каза ли ви нещо?

— Дойде в съзнание, но не каза нито дума.

— Някакви документи?

— Нещата му са в една чанта — отвърна лекарката. — В стаята на сестрите. Много малка чанта. Въсьност нещо като плик с цип от онези, които хората ползват по летищата. На дъното има няколко монети. Не повече от два долара. Плюс дебела пачка банкноти. Поне двеста долара. А може и повече. Зависи от номиналите. Както и дебитна карта, и стар, измачкан паспорт. И накрая, сгъваема четка за зъби. Главата ѝ бе прибрана в пластмасово капаче.

— Това ли е всичко?

— Да не мислите, че крадем от пациентите?

— Може ли да погледна? — попитах аз.

Дебитната карта бе издадена на Дж. Ричър. Изтичаше след една година. Паспортът обаче бе изтекъл преди цели три години. Името в него бе Джак Ричър. Не Джон, а Джак. Явно така го бяха записали в акта за раждане. Нямаше второ име, което бе необично в Америка. От снимката ме гледаше същият мъж, който лежеше на леглото, но доста по-млад. Имаше живото, енергично изражение на човек, разкъсан между търпението и нетърпението, сякаш се бе съгласил да отпусне на фотографа необходимото му време, но нито секунда повече.

Нямаше шофьорска книжка, нито кредитна карта или мобилен телефон.

- С какво беше облечен? — попитах аз.
- Евтини дрехи — отвърна лекарката. — Изгорихме ги.
- Защо?
- Представляваха биологична опасност. Бездомниците в парка се обличат по-добре.
- Скитник ли е?
- Казах ви, не пророни нито дума. Може да е ексцентричен милиардер.
- Изглежда в добра форма.
- Искате да кажете, като изключим обстоятелството, че лежи в болница?
- Да, по принцип.
- Здрав е като бик. И е силен като бик.
- Кога ще се събуди?
- Може би привечер. Дадохме му конска доза успокоителни.

Върнах се в болницата след края на смяната ми. Никой нямаше да ми плати извънредния труд, но нали бяха нова, трябваше да направя добро впечатление. По радиостанцията не бяха споменавали и дума за някаква престрелка. Не се чуха и слухове. Нямаше други жертви, свидетели, обаждания до 911. После разбрах, че това не е нещо необично. Просто градът бе такъв. Бедняшките квартали и гетата живееха по свои собствени правила. Като Вегас. Каквото и да се случи там, си остава там.

Порових известно време в различни бази данни. Ричър не бе особено популярна фамилия, затова предположих, че лесно ще открия

комбинация от рода Джак-без второ име-Ричър. Не открих никаква информация. Или по-точно, информацията, която открих, съдържаше само отрицания от рода на *не, няма* и прочие. Ричър нямаше телефон. Нямаше кола, нямаше каравана, нямаше лодка, нямаше дом, нямаше застраховка. Не притежаваше абсолютно нищо. Открих, че е служил в армията. Военен полицай, по-голямата част от службата си прекарал в 110-а специална част, където се занимавал с криминални разследвания. Офицер, получил куп награди, което първо ме предразположи към него, но после ме обезпокои. Тринайсет години отлична служба, след което се бе превърнал в бездомник. Дрехите му бяха толкова мръсни, че лекарите ги бяха изгорили, и някой го бе прострелял в гърдите. Да, никой полицай не би искал да се сблъска с подобна съдба още в първия си работен ден.

Върнах се в болницата по тъмно. Огромният мъж на петия етаж, при когото отивах, се бе събудил. Знаех името му, затова се представих. За да прояви уважение, един вид. Обясних му, че трябва да напиша доклад. Такива са правилата. И го помолих да mi разкаже какво се е случило.

— Не си спомням — отвърна той.

Което не бе изненадващо. Физическите травми могат да предизвикат ретроградна амнезия. Не вярвах обаче, че случаят е именно такъв. Имах чувството, че този Ричър се опитва да ме изпързала. Започнах да разбирам защо досието му е толкова тънко. Човек трябва да положи доста усилия, за да остане под радара. Нямам проблем с това. Умея да водя разпити и това mi помогна да стана разследващ полицай. И обичам предизвикателствата. Един приятел казваше, че на гроба mi трябвало да напишат:

Всички проговарят.

— Помогни mi — казах аз.

Той ме погледна с ясните си сини очи. Каквите и болкоуспокояващи да му бяха дали, те не се отразяваха на когнитивните му способности. Погледът му бе спокоен и дружелюбен, но заедно с това студен и опасен, мъдър и див, топъл и хищен. Имах чувството, че може да mi помогне по сто различни начина... както и да ме убие по сто различни начина.

— Новобранка съм — обясних му аз. — Днес е първият mi работен ден. Шефовете ще mi срят задника, ако не напиша доклада.

— А това би било жалко — отвърна той. — Защото става въпрос за един много хубав задник.

На друго място подобна забележка би му осигурила няколко сеанса при психолог, който да му обясни че това е проява наексизъм, и да го научи да проявява повече толерантност и тактичност. Аз обаче не се засегнах. Ричър лежеше в болницата ранен, безпомощен, полугол и излъчваше непринуден чар.

— Бил си полицай — казах аз. — Прочетох досието ти. Работил си в екип. Спасявал ли си задника на някой колега?

— От време на време.

— Сега трябва да спасиш моя.

Той не отговори.

— Как започна всичко?

— Късно е — каза Ричър. — Не трябва ли да се прибираш у дома?

— А ти?

Отново не отговори.

— Как започна? — повторих аз.

Той въздъхна и отвърна, че всичко е започнало както обикновено. Каза, че на повечето места, които посещавал, всичко минавало тихо и кратко. На повечето места не се случвало нищо.

Попитах го какво има предвид.

Обясни ми, че в големите — а и в по-малките — градове си вършел работата и никой не му обръщал внимание. Хранел се, спял, вземал си душ, преобличал се, разглеждал това-онова. Понякога изваждал късмет да си поговори с някого за час. Понякога изваждал късмет да си намери компания за през нощта. Но обикновено не се случвало нищо. Водел тих, незабележим живот. Можело да минат месеци, докато се случи нещо, което да си заслужава да запомни.

Но случело ли се, винаги били замесени други. Обикновено това били хора, които срещал в барове, ресторани, закусвални. Все обществени места, където хората отиват, за да ядат и да пият, и където дъвченето им помага да избегнат разговорите с непознати, без да се почувстват неудобно.

Защото никой никога не казвал нищо. Вместо това гледали. Погледът разкривал всичко. И по-скоро, извръщането на погледа. Имало хора, които останалите избягвали да поглеждат. Хора, които

сядали сами на бара, на масата в ресторана и в сепарето в закусвалнята. Той бил от тях. Другите го избягвали, но и се страхували от него. Имел вид на бияч. Не се радвал на особена популярност и го знаел. Знаел, че разговорите замълкват в негово присъствие. Знаел, че останалите извръщат погледи в негово присъствие. И това му харесвало. Допадало му въздействието, което имал върху околните.

— Така ли започна всичко? — попитах го аз. — Вчера?

Ричър кимна. В бара имало един тип. Ричър влизал в този бар за пръв път. За пръв път идвал в града. Пътувал с автобуса цял ден и слязъл на автогарата на две преки от Първа улица. Тръгнал пеша и попаднал на този бар. Не било никак трудно. Намирал се близо до автогарата и вероятно бил единственото заведение в града, което работело по това време. Влязъл вътре и седнал на една маса. Предпочел да бъде обслужен от сервитьорка. Не искал да сяда на бара. Не искал да застава лице в лице с бармана. Не искал да разговаря с никого.

— Чакай малко — прекъснах го аз. — Дошъл си с автобуса на „Грейхаунд“?

Той кимна. Вече ми го бе казал. Видях същото изражение на лицето му като от снимката в паспорта. Можеше да прояви известно търпение, след което щеше да продължи.

— Откъде идваше? — попитах го аз.

— Има ли значение? — отвърна Ричър.

— Защо дойде тук?

— Все някъде трябва да бъда. Реших, че това място не е по-лошо от останалите.

— В какъв смисъл?

— Реших, че мога да прекарам тук ден-два. А може би час-два.

— Според информацията, с която разполагам, нямаш постоянно местожителство.

— В такъв случай информацията е вярна. Което може да подейства успокояващо. На теб, имам предвид.

— Какво се случи в бара?

Ричър въздъхна отново и започна да разказва със завидна откровеност, трябва да призная. Уменията ми да водя разпит бяха дали резултат. А може би болкоуспокояващите му бяха подействали като serum на истината. Заяви, че заведението вече било доста пълно,

когато седнал с гръб към стената, за да може да наблюдава едновременно и салона, и двете врати. Стар навик. Военните полицаи вършат голяма част от работата си именно в барове. Сервитьорката дошла и взела поръчката му. Кафе и бира. Бутилка „Ролинг Рок“. Не бил претенциозен. Поръчвал си такава бира, каквато предлагало заведението.

Тогава забеляза мъжа на бара. Едър, висок, мургав, с изразително лице, властен и самодоволен. Никой не поглеждаше към него. Ричър зае обичайната си позиция, която се основаваше на идеята, че трябва да се надява на най-доброто, но да се готови за най-лошото. А най-лошото, което можеше да направи този тип, едва ли щеше да уплаши Ричър. Щеше да стане от стола и да се озове в средата на едно сравнително широко и чисто пространство. Щеше да сумти и пуфти, да гледа лошо и да сипе закани. Побойници като него разчитат основно на лошата си слава и колкото по-лоша е тази слава, толкова по-рядко се бият. Защото хората обикновено отстъпват. В резултат на това те рядко се бият и уменията им закърняват. Един най-обикновен цигарен удар би свършил работа. Названието се появило по времето, когато хората пушели много повече. Някой тъкмо се приготвя да пъхне цигара между устните си. Предвкусва удоволствието, може би дори се усмихва, но получава юмрук в брадичката, който затваря устата му, зъбите му изтраква и може би дори прехапва езика си. Край на играта. А дори да следва продължение, то е под формата на нов удар, този път във врата, с който всичко приключва. Детска игра. Само че днес почти никой не пуши, поне не и в заведенията, затова трябва да нанесеш цигарения удар, докато разговаряш. Не е трудно, защото днес всички разговарят. А най-много говорят побойниците. Направо не мълкват. Обикновено репертоарът им се състои от заплахи и изрази от рода на: „Какво ме гледаш?“.

Е, да се надяваме на най-доброто.

Ричър отпи от воднистата пяна, събрала се в гърлото на бутилката, и зачака. Сервитьорката нямаше много работа в момента, затова дойде да го попита дали не желае нещо друго, което си беше повод да побъбри с някого. Ричър я хареса от пръв поглед. А може би и тя го харесваше. Беше професионалистка. Към четирийсетгодишна. Не

бе някоя студентка, която възнамерява да напусне веднага щом си намери по-добра работа. Тя също не поглеждаше към онзи тип на бара. За него се грижеше барманът и тя изглеждаше доволна от това. Беше очевидно.

— Кой е той? — попита я Ричър.

— Клиент — отвърна тя.

— Има ли си име?

— Не знам. Всъщност... не се съмнявам, че си има име, просто аз не го знам.

Ричър не ѝ повярва. Всеки знае името на подобни типове. Защото те сами се грижат останалите да го научат.

— Често ли идва? — попита Ричър.

— Веднъж седмично, всяка седмица.

Беше необичайно стриктен график. Което не бе случайно. Жената обаче не искаше да говори на тази тема. Което беше очевидно. Затова тя премина към обичайните въпроси. Нов ли си в града? Откъде идваш? Какво правиш? Все въпроси, на които Ричър се затрудняваше да отговори. Той винаги беше нов в града, винаги идваше отнякъде (откъде по-точно, не беше ясно) и не правеше нищо. През целия си живот бе военен. Първо бе израснал като дете на офицер, а после самият той бе станал офицер, обиколил бе куп военни бази по света и когато бе станал цивилен, бе установил, че не е в състояние да води нормален уседнал живот като всички останали. Затова започна да обикаля надлъж и нашир, да разглежда места, които по-рано никога не бе имал време да разгледа, да отсяда в един или друг град за ден-два и да продължава нататък. Без багаж, без маршрут, без цел. Нали казват, че който без багаж отпътува, по-дълъг път ще пропътува. В началото предполагаше, че в един момент това все някога ще му омръзне, но реалността отдавна бе разсеяла подобни илюзии.

— Как е бизнесът? — попита Ричър.

Сервитьорката сви рамене и отвърна, че всичко е наред, макар да не изглеждаше убедена. А сервитьорките знаят подобни неща. Имат наблюдения от първа ръка. И тези наблюдения са по-обективни от мнението на който и да било счетоводител или финансов анализатор. Защото веднъж седмично, в деня на плащането, сервитьорките виждат тъжното изражение на собственика на заведението.

А това би трявало да означава нещо, нали? Единственият бар в близост до автогарата би трявало да прави страхотен оборот. Местоположението е всичко в този бизнес. И заведението наистина бе пълно. Всички маси бяха заети, клиентите на бара се бяха набълъскали рамо до рамо. Празно бе само в радиус от един метър от едрия тип край барплота. Бутилките и чашите сновяха напред-назад в нескончаем ритъм, а петачките, десетачките и двайсетачките се стичаха в касата като пълноводна река. Ричър продължи да наблюдава, докато пиеше — при това бавно — първата, а после и втората си бира. Забеляза, че когато в заведението влезе един човек, атмосферата в него мигом се промени. Сякаш бе настъпил моментът на истината. Сякаш всичко, което се случваше тази вечер, намери своето логично обяснение. Новопоявилият се бе облечен малко по-добре от всички останали и се движеше самоуверено, сякаш притежаваше това място. Сякаш то бе негово. Той бе собственикът. Поздравяваше част от клиентите мимоходом, изглеждаше разсеян и угрожен. Мина зад бара и влезе през малка врата отзад. Кабинетът му вероятно. Неговото царство.

Две минути по-късно мъжът излезе от стаята. В ръката си държеше нещо. Остана зад бара, промуши се зад бармана и се отправи към едрия тип, който седеше на стола си. Двамата се спогледаха. Не ги разделяше нищо освен махагоновият барплот. Всички извърнаха погледи.

С изключение на Ричър. Той видя как собственикът подава на другия онова, което държеше в ръка. Направи го бързо, ловко, незабележимо, както илюзионист изпълнява своя номер. Мъжът на стола го взе и го пъхна в джоба си. Скри го за един миг.

Ричър обаче видя какво бе това.

Бял плик, пълен с пари.

Пари за „закрила“ най-вероятно.

Мъжът на стола не помръдна от мястото си и допи питието си преднамерено бавно. Искаше да покаже, че той командва тук. Само че това не бе така. Той беше изпълнител. Горила. Бияч. Нищо повече. Ричър знаеше как работи подобна схема. Беше виждал такива неща и преди. Знаеше, че пликът ще бъде предаден по-нагоре по веригата на човека, който стоеше в сянка, а мъжът на стола щеше да получи своя дял. Нищо като заплата.

Сервитьорката се върна и попита Ричър дали желае трета бира. Той отказал, след което на свой ред попита:

— Какво следва сега?

— За кое?

— Знаеш за кое.

Жената сви рамене, сякаш Ричър бе разкрил срамната ѝ тайна, и отвърна:

— Ще работим още една седмица. Никой няма да потроши заведението или да го подпали.

— Откога продължава това?

— Година.

— Някой направи ли нещо по въпроса?

— Не и аз. Харесвам си лицето такова, каквото е.

— Аз също — отвърна Ричър.

Тя му се усмихна.

— Собственикът би могъл да вземе мерки. Има закони.

— Не и докато не се случи нещо. Ченгетата са му обяснили, че могат да се намесят само ако някой пострада. Пребият го. Или по-лошо. Или заведението изгори.

— Как се казва този тип?

— Има ли значение?

— Знаеш ли за кого работи?

Тя стисна палец и показалец и се престори, че затваря устата си с цип.

— Харесвам си лицето такова, каквото е — повтори сервитьорката. — И имам деца.

Тя взе празната бутилка и я отнесе на бара. Едрият тип на стола допи питието си и оставил чашата. Не плати, а и барманът не му поискава пари. Мъжът стана и тръгна към вратата. Хората пред него мигом се отдръпнаха.

Ричър също стана от стола си и го последва. Първа улица бе потънала в мрак, а най-близката лампа хвърляше жълтеникова светлина от една пряка разстояние. Мъжът от бара вървеше бавно. Сега, когато бе изправен, Ричър прецени, че е висок към един и осемдесет и пет и тежи над деветдесет килограма. Определено едър тип, но не колкото Ричър. По-млад и определено по-глупав. По-

неопитен и по-неуверен. Ричър не се съмняваше в това. Все още не бе срещал човек, който да го превъзхожда в това отношение.

— Хей! — извика Ричър.

Мъжът от бара спря и се обърна изненадан.

Ричър се доближи до него и каза:

— Мисля, че взе нещо, което не ти принадлежи. Сигурен съм, че е станала грешка. Затова искам да ти дам възможност да оправиш нещата.

— Разкарай се — отвърна биячът, макар и леко разколебан.

Вече не се чувстваше като цар на джунглата. Не и в този момент.

— На още колко места трябва да отидеш тази вечер? — попита Ричър.

— Върви си по пътя. Не е твоя работа.

— А чия работа е?

— Разкарай се — повтори мъжът от бара.

— Всичко, което правим, е въпрос на свободна воля — заяви Ричър. — Всичко, което правим, е въпрос на избор. Знаеш ли какви са възможностите пред теб?

— Какви?

— Ще ми кажеш името още сега или след като ти счупя краката.

— Кое име?

— Името на човека, за когото събиращ тези пари.

Ричър бе вперил поглед в очите му. Изчакваше решението му. Вариантите бяха три. Мъжът можеше да избяга, да се бие или да говори. Ричър се надяваше да не хукне да бяга, защото щеше да му се наложи да го гони, а той никак не обичаше да тича. Не очакваше биячът да проговори заради голямото си его. Следователно щеше да се бие. Или поне да се опита.

Ричър се оказа прав. Мъжът избра да се бие. Или поне направи опит да се бие. Хвърли се напред и левият му юмрук полетя надолу. Ударът приличаше повече на замахване, сякаш държеше в ръката си нож. Опит да отклони вниманието на Ричър, нищо повече. Щеше да последва мощн прав, може би леко отгоре. Но Ричър нямаше намерение да го чака. Беше се научил да се бие много отдавна, и то на места като горещите и прашни военни бази в Югоизточна Азия, студените и влажни тъмни улички на Европа, бедните и отрудени градчета на американския Юг срещу изпълнени с гняв и презрение

местни хлапета или срещу децата на други военни. Впоследствие уменията му да се бие бяха усъвършенствани в армията, където инструкторите първо го бяха отучили от старите му навици, а после му бяха помогнали да си изгради нови. Така бе научил златното правило: *Отмъсти си предварително.*

Той пристъпи, пренесе тежестта си напред и заби массивния си лакът в лицето на своя противник. Обикновено се стремеше да попадне в гръклена, но този път Ричър искаше противникът му да може да говори след края на боя, а не да се задуши с премазан ларинкс, затова го удари в горната устна, точно под носа. Нанесе силен удар, който можеше да счупи зъби и кости и да затрудни разговора, но поне човечеца щеше да е в състояние да говори. В резултат на удара главата на мъжа от бара се отметна рязко назад, коленете му омекнаха и той се пълосна по задник на тротоара. Погледът му се размъти, а носът и устата му се покриха с кръв.

Ричър обичаше да се бие, а мечтата на всеки скандалджен и побойник е да събори противника си на земята, след което да сложи точка на спора, като го изрита в главата. Сега не го направи, защото искаше име.

— Последен шанс, приятел — каза Ричър.

Поваленият му противник процеди:

— Кубота.

Направо го изфъфли. Все пак част от зъбите му липсваха, течеше му кръв, лицето му се подуваше.

— Кажи ми го ясно, буква по буква.

Което мъжът направи, бързо и послушно. Вече не беше царят на джунглата. Ричър остана доволен. Да счупиш краката на някого не е никак лесна работа. Изисква големи усилия.

— Къде да намеря господин Кубота? — попита той.

Мъжът му каза.

В този момент Ричър мълкна, пое дълбоко дъх и отпусна глава върху възглавницата.

— А после? — попитах аз.

— Достатъчно за тази вечер. Изморен съм — отвърна ми той.

— Трябва да разбера.

— Ела пак утре.
— Откри ли Кубота?
Никакъв отговор.
— Срещна ли се с него?
Никакъв отговор.
— Той ли те пристреля?

Ричър отново не каза нищо. В този момент се появи лекарката. Същата жена със сребърни нишки в косите. Тя ми нареди да прекъсна разговора — незабавно! — по медицински съображения. Досадна работа, но нищо фатално. Разполагах с достатъчно ценна информация. Когато напусках болницата, вече предвкусах големия удар. Още в първия си ден в управлението бях разкрила случай на ракет. Това беше безценен успех. Жените трябва да работят два пъти повече, за да получат половината от заслугите на мъжете.

Върнах се право в участъка. Никой нямаше да ми плати извънредния труд, но бях готова аз да платя на управлението, стига това да ми помогнеше да разкрия случая. Намерих дебело досие, посветено на Кубота. В него имаше доста данни, доста улики, но не бяха достатъчни, за да издействат заповед за обиск. Сега обаче имах възможност да го направим. Ставаше въпрос за опит за убийство. Жертвата на Кубота лежеше в болница. И можеше да даде показания. А аз можех да приложа към делото самия куршум в стоманена чинийка.

Случаят беше железен.

Дежурният съдия се съгласи с мен. Подписа заповедта за обиск и аз веднага събрах екип. Куп униформени ченгета, патрулки, тежки оръжия, още трима разследващи полицаи, по-високопоставени от мен, но аз ръководех операцията. Случаят беше мой. Това гласеше неписаното правило. Изпълнихме заповедта точно в полунощ, но това бе чиста проба юридически евфемизъм, зад който се криеше обстоятелството, че избихме вратата на Кубота, съборихме го на земята и ударихме главата му в пода няколко пъти. Открихме и онзи тип от бара в задната стаичка. Изглеждаше много зле. Имах чувството, че го е прегазил камион. Заведох го в друга болница и го поставих под полицейска охрана.

Униформените настаниха Кубота в килия, а аз и останалите трима колеги прекарахме почти цялата нощ в толкова щателен обиск,

че сякаш търсехме най-малката игла на света в най-голямата копа сено.

Домът на Кубота се оказа пещерата на Али Баба.

Открихме големи пликове от амбалажна хартия, пълни с пари, чийто произход никой не можеше да обясни. Открихме и трийсет банкови сметки, бележници, дневници, карти... Веднага ни стана ясно, че този мафиот изкарва огромни пари от поне сто различни заведения, магазини и прочие. От записките му излизаше, че през последните шест месеца трима собственици са събрали смелост и са отказали да плащат. Сравнихме датите и открихме, че точно тогава са извършени три умишлени палежа. Открихме временни нарушения в две от плащанията и когато сравнихме датите с градските болници, открихме един пациент със счупен крак и друг с нарязано с бръснач лице. Разполагахме с всичко.

Освен с пистолета.

В известен смисъл това бе логично. Кубота го бе използвал, след което се бе отървал от него. Стандартна практика. Може би го бе изхвърлил в реката. Отишъл на някой мост и го метнал във водата. Както явно е правел със старите си мобилни телефони. От онези, с предварително заредено време за разговори. Кубота бе изхвърлил кутиите и документите за покупката, но поради някаква необяснима причина бе запазил зарядните. Открихме почти петдесет в едно чекмедже.

Призори застанах лице в лице с Кубота в стаята за разпити. Придружаваше го адвокатът му, хитър мазен тип в костюм. По изражението на лицето му съдех, че е осъзнал колко безполезни ще се окажат усилията му. От другата страна на масата бях само аз, но предполагам, че зад огледалното стъкло в съседната стая се бе събрала цяла тълпа, за да наблюдава как водя разпита. Отначало всичко тръгна под мед и масло. Обичам да извъртам нещата така, че заподозреният да започне да отговоря утвърдително на въпросите ми, да започне да прави признания, затова започнах с лесните неща. Изредих имената на баровете, после минах към ресторантите и закусвалните, уведомих Кубота, че разполагаме с всичките му записи, дневници, счетоводни книги, както и с парите в брой и банковите извлечения. Той си призна всичко. Десет минути по-късно беше налице всичко необходимо, за да го тикнем зад решетките за много, много дълго. Аз обаче продължих

не защото имахме нужда от това, а за да го подготвя за големия момент.

Който така и не настъпи.

Кубота отрече да е стрелял по Ричър. Отрече изобщо да се е срещал с Ричър предишината нощ. Заяви, че по това време е бил извън града. Отрече да е притежавал някога пистолет. Дори заяви, че никога не е държал оръжие в ръката си. Продължих да го разпитвам, докато часовникът не започна да отброява втория ден от постъпването ми на работа в участъка. Появи се лейтенантът — беше се наспал добре и си бе взел душ — и ми нареди да прекратя разпита.

— Не се мъчи повече — каза ми той. — Справи се чудесно. Разполагаме с достатъчно доказателства. Това копеле ще получи голяма присъда. Целта е постигната.

Всичките ми колеги споделяха това мнение. Никой не смяташе, че съм се издънила. Тъкмо обратното. Новото момиче бе разкрило мащабен случай на ракет, при това още в първия си работен ден. Страхотен удар!

И все пак нещо продължи да ме глажди. Не постигнах онова, което очаквах, затова започнах да се ровя все по-дълбоко и по-дълбоко. Не се съмнявах, че ще открия нещо. И наистина го открих.

Но не беше това, което очаквах.

Собственикът на бара, в който бе ходил Ричър, се оказа зет на лекарката. Жената със сребро в косите. Двамата се оказаха роднини.

Бях замаяна от умора, което в крайна сметка ми помогна. Направих изводи със скоростта на светлината, изводи, които при други обстоятелства разумът ми би отхвърлил. Замислих се върху досието на Кубота, онази дебела папка, която свидетелстваше за напразните опити на колегите да го арестуват и да извадят заповед за обиск. Замислих се върху желанието им да получат нещо повече. Да видят някой пребит или по-лошо. Замислих се върху силното писукане на монитора до леглото на Ричър. То бе прекалено силно за тежко ранен човек. Замислих се върху ясния му поглед и бистрия му ум, при положение че уж му бяха дали опиати, способни да повалят и кон.

Отидох в болницата за трети път. Стаята на Ричър беше празна. В нея нямаше и следа от пациент. Жената със сребро в косите се закле, че във въпросната нощ не е лекувала мъж с огнестрелна рана. Предложи ми да проверя болничната документация. И наистина, в

дневника не бе отбелязано нищо подобно. Разговарях и със сестрите. Останах насаме с всяка от тях. Никоя не каза нищо.

Тогава си представих Ричър във въпросната нощ. Не бе успял да открие Кубота, защото Кубота е бил извън града. Представих си как се връща в бара, връчва парите на собственика и му предлага дългосрочно решение на проблема. Представих си как собственикът звъни на лекарката.

Представих си и автогарата посред нощ. Високият мъж, който се качва на автобуса. И автобусът потегля. Мъжът пътува без багаж, без маршрут, без цел.

Върнах се в полицейския участък. Когато влязох, всички ме посрещнаха с аплодисменти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.